

Sygn. akt III CSK 222/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa O. sp. z o.o. w O.

przeciwko I. S.A. w B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 października 2016 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 kwietnia 2015 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 184 500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2013 r. tytułem wynagrodzenia za wykonanie dzieła.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie połączył z koniecznością wyjaśnienia czy ustalenie jaki termin jest odpowiedni do usunięcia wady dzieła, zgodnie z art. 637 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 25 grudnia 2014 r., jest uzależnione od wszystkich okoliczności sprawy, czy też jedynie od technicznych możliwości usunięcia wady w terminie określonym w wezwaniu dającego zlecenie. Ponadto niezbędna jest także odpowiedź na pytanie czy wadę dzieła można uznać za istotną w sytuacji, gdy mieści się ona w normach technicznych, przewidzianych dla ustalenia jego jakości, a jednocześnie z jej przyczyny dzieło nie może być wykorzystane do założonego celu w rozumieniu art. 637 § 2 k.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania (art. 230 i 233 w związku z art. 382 i 391 § 1 k.p.c.) i prawa materialnego (art. 637 § 1 i 2 k.c.), które doprowadziło do błędnego przyjęcia, że powódka nie wykonała badania szczelności przedmiotu, bo nie było wyszczególnione w zamówieniu, chociaż zdawała sobie sprawę w jaki sposób będzie ono wykorzystywane.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym o szczególnym charakterze, nakierowanym na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni. Nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jego rolą jest korygowanie ewentualnych błędów

w zakresie stosowania prawa czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie, a rozpoznając skargę kasacyjną, nie osądza sprawy. Nie w każdej zatem sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje, jeśli w sprawie występuje chociaż jedna z wymienionych w nim przesłanek. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powołanie się przez skarżącego na istniejące w sprawie istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga przedstawienia konkretnego problemu i wskazania przepisu, na tle którego się on pojawił oraz podania argumentacji, odrębnej od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a przemawiającej za tym, iż rozstrzygnięcie go stwarza rzeczywiste i poważne trudności. Ponadto wiąże się z obowiązkiem wykazania, że problem jest istotny w rozumieniu powołanego przepisu, nierozwiązany w dotychczasowym orzecznictwie sądowym, ma uniwersalny charakter i jego wyjaśnienie służyć będzie rozpoznaniu innych podobnych spraw oraz rozstrzygnięciu sprawy skarżącego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Potrzeba dokonania wykładni przepisów prawnych, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., obligowała skarżących do wskazania przepisu, który wymagałyby wykładni, ponieważ dotychczas do tego nie doszło albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.), jak też wyjaśnienia na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem tego przepisu

oraz przedstawienia, że wątpliwości te mają poważny i rzeczywisty charakter, nie są zaś zwykłymi wątpliwościami, które wyłaniają się w każdym procesie stosowania prawa. Jeśli na tle stosowania tych przepisów powstały już rozbieżności w orzecznictwie na skarżącym spoczywa obowiązek ich przedstawienia. Skarżąca połączyła obie przedstawione przyczyny w odniesieniu do obu pytań, ale nie spełniają one jednak wymagań dla nich przewidzianych. Kwestia terminu właściwego do usunięcia wad dzieła, niezależnie od tego, że nie ma znaczenia w sprawie, była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Kładzie ona nacisk na wyważenie interesów obu stron oraz realne możliwości wykonania naprawy, w odniesieniu do uregulowań przewidzianych w art. 637 k.c., w okresie jego obowiązywania. Podkreślenia wymaga także, że wielorakość przyczyn, które mogą wywołać wadliwość dzieła sprawia, że nie jest możliwe dokonanie przez Sąd Najwyższy wykładni o charakterze generalnym. Skupienie się jedynie na okolicznościach sprawy, której dotyczy skarga kasacyjna pozostaje w sprzeczności z abstrakcyjnym charakterem tego środka odwoławczego. W odniesieniu do drugiego zastrzeżenia, zaznaczyć należy, że w orzecznictwie przyjmuje się, iż wadliwość dzieła powinna być oceniana w relacji do treści zawartej umowy. Skarżąca nie powołała orzeczeń, które wskazują na rozbieżność w zapatrywaniach i potrzebę dokonania wykładni. Brak także podstaw do przyjęcia, że występuje nowe, nierozwiązane dotychczas zagadnienie prawne, wymagające stanowiska Sądu Najwyższego.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W tym celu skarżący powinien zawrzeć we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stosowny wywód prawny i przedstawić argumenty jurystyczne. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi do rozpoznania, na tle motywów zaskarżonego postanowienia i jej podstaw, nie daje zezwala na taką jej ocenę. Argumenty skarżącej nie

zawierają twierdzeń wskazujących na naruszenie zaskarżonym wyrokiem prawa, a tym bardziej w stopniu kwalifikowanym. W szczególności nie doszło do oparcia orzeczenia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Powódka skoncentrowała się na przedstawieniu własnego przekonania o popełnieniu niedopuszczalnych nieprawidłowości, które nie znalazło potwierdzenia.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.